

KRANJSKI ZVON

ŽUPNIJSKI LIST ZA KRANJ IN OKOLICO.

Izdaja: mestni župni urad v Kranju.

Izhaja zadnji teden v mesecu.

L. 1936. Št. 7.

Posamezna šte. 1 Din.

Duhovnik in njegovo poslanstvo

(Misli ob priliki nove maše.)

V teh dneh se pripravljajo v Ljubljani 30 mladih fantov na zakrament sv. mašniškega posvečenja. V šestdnevnih duhovnih vajah bodo skušali, kar najbolj mogoče, globoko prodreti v skrivnost in vzvišenost duhovniške službe.

Med kandidati, ki bodo v nedeljo 5. julija v ljubljanski stolnici posvečeni in maziljeni za duhovnike, ima tudi naša župnija dva svoja zastopnika. Po 4. letih bo v Kranju zopet zavladalo praznično razpoloženje nove maše.

Vsaka fara si šteje v ponos, če more dati za Kristusov vinograd čim več delavcev iz svoje srede. Naj sledi nekaj misli, o tem, kako naj sodimo o duhovniški časti in službi.

Kako važno je duhovnikovo poslanstvo med ljudstvom, nam dokazuje Kristus sam. Predno je izbral iz množice 12 apostolov, je prečul celo noč v molitvi. Šele potem, ko se je posvetoval v goreči molitvi s svojim Očetom, je ob zgodnjem jutru poklical svoje učence na samotni kraj in je izmed njih izbral le 12. Le tem in njihovim naslednikom je namenjena Jezusova beseda in zapoved: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem; pojdite in učite vse narode, krščujte jih ...“ (Jan 20, 21; Mt 28, 19). Le tem je naročil, naj odpuščajo ali zadržujejo grehe in naj ponavljajo to, kar je sam vpričo njih storil na vel. četrtek, predno se je sam krvavo daroval. Iz teh in mnogih drugih jasnih Gospodovih ukazov je dovolj močno povdarjena resnica: duhovništvo ni svetna ustanova, ni človeško delo, ampak duhovniški poklic in svečeniško poslanstvo sta od Boga! „Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil“ (Jan 15, 16). Vse, kar je povedano o prvih duhovnikih - apostolih, velja tudi o onih, ki danes vrše službo, katero je Kristus dvanajsterim poveril.

Kakšno službo sprejme mladenič, ki ga škof posveti za duhovnika, nam odgovarja apostol Pavel: „Vsak (veliki) duhovnik se jemlje izmed ljudi in se postavlja za ljudi v tem, kar se nanaša na Boga: da daruje dari in daritve — in more imeti potrpljenje s tistimi,

ki so nevedni — in mora kakor za ljudstvo tako tudi zase opravljati daritve za grehe. In nobeden si ne prisvaja te časti, ampak kliče ga Bog kakor Arona“ (Heb 5, 1-4). Duhovnik je postavljen za ljudi v tem, kar se nanaša na Boga in da jim je tudi z vzgledom in besedo glasnik bož. resnice. Duhovnik je kakor svetilnik, ki z evangeljsko resnico sveti v temo vseh sodobnih vprašanj in zagonetk: „Vi ste luč sveta.“ duhovniki naj vodijo člov. rod po pravi poti.—

Še v globjem smislu kot učitelj pa je duhovnik posrednik med Bogom in ljudmi kot delivec zakramentov. Človeka namreč ne družijo z Bogom samo vera v razodeto Kristusovo resnico, marveč ga še veliko bolj družijo milost. Prav po milosti postanemo deležni Jezusovega odrešenja (trta in mladika!). Toda kdo izvrši to združenje, kdo deli milosti sv. zakramentov? Nihče drug kot Kristus. On očisti dušo po krstni vodi, On odpušča grehe po odvezi, On spreminja kruh in vino v presv. Evharistijo. Kristus je torej glavni in edini samostojni Posrednik med človekom in Bogom. Kako pa torej duhovnik posreduje? Duhovnik tudi posreduje z učiteljsko, pastirsko in svečeniško oblastjo, toda ne v svojem imenu ali morda po naročilu ljudi, marveč le v imenu Jezusovem: „Kakor je Oče mene poslal, tako vas jaz pošljem!“ Duhovnik je torej orodje, po katerem Kristus sam člov. rod uči in posvečuje; duhovnik je izvoljena posoda, po kateri in iz katere mora ljudstvo zajemati Kristusa in bož. življenje. —

Sv. Cerkev vrši in nadaljuje po duhovnikih vse to, kar je Kristus sam vršil, dokler je živel na zemlji. Kakor je bil Kristus, tako je sedaj Cerkev, ki je skrivnostno živeči Kristus med nami, „pot, resnica in življenje.“ In to trajno poslanstvo med narodi vrši sv. Cerkev po duhovnikih. Umljivo nam bo torej, zakaj Cerkev toliko skrbi, da bi bili njeni duhovniki kar najbolj vredni in sveti posredniki. Od svojih duhovnikov zahteva Cerkev veliko več kot od navadnih vernikov. Od njih zahteva večjo izobrazbo, svetost življenja, ki naj bo kot „sol zemlje“, pripravljenost za žrtve itd. Vse te zahteve so upravičene, saj mora biti svečenik služabnik Bogu in služabnik neumrjočih duš. Vse, kar duhovnik dela v šoli, v spovednici in na priž-

nici, vse kar stori v dobrobit ljudstva izven cerkve, mora meriti in služiti v to, da bi se upostavila in okreplila neposredna zveza med Bogom in dušami, da s **Kristusovo resnico in milostjo odrešuje in posvečuje** ljudstvo, za katerega je izbran in postavljen. V tem je dovolj povdarjena njegova visoka čast in tudi težka odgovornost pred Bogom. Biti župljanom učitelj in voditelj, biti padlim zdravnik in usmiljen samarijan, biti ubogim pomoč, bolnim tolažba, biti otrokom angel varuh in učitelj — zaradi Kristusa vsem postati vse, to je dostojanstvo in poklic duhovnika! —

Kdor tako ceni duhovniško službo v novi zavezi, ta bo razumel, zakaj je potrebno veliko moliti in veliko žrtvovati za vzgojo nesebičnih in svetih duhovnikov! Naj bi letošnji novi maši naših dveh rojakov poglobili med nami vseni pojmovanje duhovniškega poklica. Spoštovati vsakega duhovnika, ljubiti duhovniško službo, moliti za svetost in moč služabnikov Gospodovih, se pravi ljubiti Boga in skrbeti za svoje zveličanje. Obenem pa, ko se bo vsa fara veselila z obema gospodoma novomašnikoma in z njunimi domačimi, prosimo Gospoda žetve, naj tudi za bodoče kaj kmalu pokliče iz naše fare novih idealnih fantov - delavcev za svoj vinograd!

† Zevnik Mihael

V torek, dne 23. junija okrog poldne, je zatisnil za vedno svoje oči preč. g. Mihael Zevnik, župnik v pokoju. Julija meseca 1932. se je naselil v kranjskem župnišču, kjer je prebil skoro 4 leta. Pokojni je bil rojen v Cerkljah ob Krki 21. aprila 1877., gimnazijo je študiral v Novem mestu, v mašnika je bil posvečen v Ljubljani 14. julija 1901., kaplanoval je v Črnomlju, Idriji, Kamniku in v Begunjah, kjer je postal tudi župnik. Vsled bolehnosti je stopil v pokoj l. 1932. in se naselil v Kranju, kjer je s svojim ljubeznivim nastopom pridobil med verniki mnogo simpatij, posebno pa je bil zelo priljubljen kot spovednik. Dokler je le mogel, je hodil v spovednico, čeprav smo ga večkrat svarili, naj si varuje rahlo zdravje. Že lansko zimo je komaj ušel smrti, letošnja pa ga je zdelala in položila na bolniško posteljo, iz katere se ni mogel dvigniti. Zadnja dva meseca je vedno ležal v postelji. Mislili smo, da ga bo letošnje poletje pokrepčalo, pa mu je prineslo rešitev v smrti. V četrtek 25. junija smo ga pokopali. Od blizu in daleč so prihiteli njegovi duhovni tovariši, sošolci in prijatelji k pogrebu, tako ga je spremljalo na zadnji poti kakih 45 duhovnikov. V cerkvi mu je v slovo govoril njegov naslednik preč. g. Gornik Franc, župnik v Begunjah, pokopal pa ga je vzgojni direktor v Škofovih zavodih v št. Vidu preč. g. Štular. Naj počiva v miru! Vsem župljanom pa ga priporočamo v molitev.

J. Ž.

† Šavnikova Vidka

Deset let je doživela; zbolela je za hudo otroško boleznijo, pa je imela premalo odporne sile, da bi ji bila kljubovala. Umrla je 13. junija v Ljubljani, prepeljali so jo domov in je bila pokopana ravno na svoj god dne 15. junija. Njeno vzorno življenje zasluži, da se je spominja tudi naš župnijski list. Součenke so naročile povedati na grobu, da je bila vsem najboljša med njimi in tako dobrega srca, da ji je bilo vselej hudo, če je videla katero kaj trpeti. Doma je bila kakor angel v družini, vsem v največje veselje in po smrti svojega očeta se je z vso nežno ljubeznijo oklepanila svojega starega očka, ki ji je pravega nadomestoval. Sama z vsem oskrbljena je imela veliko sočutje s tistimi, ki so v pomanjkanju. Zato so ji bili posebno pri srcu ubogi poganški otroci. Pridno je prebirala misijonski list „Zamorček“ in še med boleznijo so ji ga morali prinesti; pred smrtjo pa je še prosila, da bi smela poslati odkupnino za zamorsko deklico, ki naj se krsti na ime Marija. Želji so domači ugodili takoj po njeni smrti. Bila je zvesta naročnica verskega lista „Luč“, ki ga je vsak mesec komaj čakala. Ob njeni bolezni se je mnogo molilo za srečen izid njene bolezni in operacije, toda Bog je odločil, da jo vzame k sebi in jo umakne mnogim razočaranjem, ki bi jo morda zadela v življenju. Je bila pač zrela za nebesa kakor morda nikdar pozneje. Ob neki priliki, ko se je njena součenka šahila, da bo za dvema součenkama ona tretja umrla, jo je Vidka zavrnila in rekla: „Ne, tretja bom jaz, potem boš šele ti.“ Kar je o sebi rekla, se je res izpolnilo. Tako zvesto je pazila na godove domačih in predstojnikov, sama pa je dobila za god lep pogreb, tihi grob, šopkov in vencev poletnega cvetja in kakor nič ne dvomimo, tudi nebeško veselje. Naše molitve in sv. maše, ki se darujejo v njen spomin, naj po božjih rokah nakloni tistim, ki so jih najbolj potrebni. Vsi pa, ki so Vidko izgubili, naj se tolažijo z mislijo na njeno zavidanja vredno srečo, ki jo uživa v Bogu, kamor gre tudi naša prava pot in pravo hrepenenje.

J. Ž.

Šolski mladini za počitnice

Kranjski zvon želi šolski mladini prav srečne in vesele počitnice. Nekateri boste šli na počitnice tudi kam drugam, kamor ne sega več glas kranjskih zvonov. Kjerkoli boste ta dva meseca, skrbite za to, da boste delali čast kranjski župniji. Da se torej o vas ne bo kaj slabega slišalo.

V vročih poletnih dneh se boste nekateri tudi kopali, kadar vam bodo starši dovolili. Skrbite, da boste imeli spodobno kopalno obleko in da se boste tam spodobno vedli. Na kopalnišče včasih radi prihajajo kakšni pokvarjeni ljudje, ki nesramno govore in kolonejo. Od takih pojdite proč in jih ne posnemajte! Ako

vas vabijo k sebi, jih ne poslušajte in brez dovoljenja staršev sploh ne hodite v nobeno družino. Zgodilo se je že, da so hudobni ljudje kakemu učencu ali učenki storili kaj tako hudega, da je bil vse življenje nesrečen. Pa tudi odpeljali in umorili so že kje katerega.

Da boste lažje dobri in pošteni, ne pozabite vsak mesec iti k spovedi in sv. obhajilu. Kar vas je s primskovske šole, pojdite k sv. obhajilu prvo nedeljo v mesecu, dečki kranjske šole drugo nedeljo, deklice pa tretjo. Pa ne pozabite tega! Zapišite si kam in doma prosite, da vas na to še spomnijo. K spovedi pridite prejšnjo soboto ob šestih zvečer.

Ker o počitnicah nimate verouka, hodite ob nedeljah popoldne radi h krščanskemu nauku in litanijam. K sv. maši hodite tudi ob delavnikih, ko nimate šole, in če je le mogoče, prejmite še sv. obhajilo. Tisti, ki ste v Marijinem vrtcu, boste sredi počitnic enkrat najbrž povabljeni na shod Marijinih vrtecev, ki bo pri sv. Joštu, če se bo le dalo. Dopoldne bo ob primerni uri sv. maša in shod na prostem, po kosilu pa še kak dirindaj po soncu in zeleni travi. Torej pridni bodite in lepo pozdravljeni!

Župnija Kranj

Oznanila za julij

1. Sv. maša ob nedeljah in praznikih ob 9. uri v počitnicah odpade.

Ob nedeljah in praznikih je vedno ob 5. prva sv. maša.

3. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. m. z blagoslovom.

5. Prva nedelja v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom, mesečno sv. obhajilo za moške. Slovesno praznovanje sv. Cirila in Metoda. Ob 10.30 peta sv. maša z blagoslovom, pop. ob 5. ura molitve za zedinjenje kristjanov, pete litanije presv. Srca Jezusovega. Sprejem gg. novomašnikov.

12. VI. ned. po bink. služba božja po navadi.

19. VII. ned. po bink. Nova sv. maša preč. g. Malorvha Franca. Ob 10. bo slovesen vhod v župno cerkev iz župnišča, na to pridiga, slovesna peta sv. nova maša, po maši darovanje za g. novomašnika. Pop. ob 3. slovesne pete litanije M. B.

22. Marija Magdalena, ob 6. na Rupi soseskina sv. maša.

25. Sv. Jakob, ap.

26. VIII. ned. po bink., praznik sv. Ane. Ob 5.45 skupno sv. obhajilo za žensko Marijino družbo, ob 10.30 sv. maša v roženski cerkvi. V Šmartnem sv. maša za sosesko Huje. Ob 10. sv. maša na Rupi.

27. V Čirčičah soseskina sv. maša.

Župnija Šmartin pri Kranju

Oznanila za julij

2. Obiskovanje M. D. Ob 6. uri v Crngrobu obljubljena maša za sitarsko rokodelstvo.

Zvečer ob pol 7. uri molitvena ura pred prvim petkom.

3. Ob pol 6. sv. maša pri alt. Srca J. z blagoslovom.

5. V. ned. po bink. Sv. Ciril in Metod. Sv. maša zj. po navadi, ob 9. z blagoslovom; popoldan ob 2. ura molitve.

12. VI. ned po bink. Praznik sv. Mohorja in Fortunata. Sv. maša po navadi.

13. Zjutraj ob 4. sv. maša v Stražišču, po sv. maši obljubljena procesija k sv. Joštu, kjer bo sv. maša z blagoslovom in litanije.

19. VII. ned. po bink. Sv. maša po navadi.

26. VIII. ned. po bink. Sv. Ana. Ob 6. in 9. uri sv. maša v farni cerkvi, ob 6. in 9. tudi pri sv. Joštu.

MRLIŠKA KRONIKA

Ivan Kavčič, sin tovarniškega delavca v Stražišču, umrl 2. maja star 6. let.

Ivan Gorjanc, sin tovarniškega delavca v Zg. Bitnju, umrl 10. maja, star 3 mesece.

Kalan Janez, posestnika sin, Sred. Bitnje, umrl 11. maja, star 29 let.

Marija Gracar, vdova, posestnica, Sred. Bitnje, umrla 11. maja stara 80 let.

Demšar Jurij, samski prevžitkar, Poljane nad Škofjo Loko, umrl 12. maja star 81 let.

Fajfar Tone, vdovec prevžitkar, Zabukovje, umrl 25. maja star 83. let.

Trebar Janez, sitar vdovec, Stražišče, umrl 26. maja star 67 let.

Marijana Stare, vdova užitarica, Sred. Bitnje, umrla 16. maja stara 78 let.

Uršula Oman, žena tkalskega mojstra, Stražišče, umrla 27. maja stara 35 let.

Rechberger Jožef, sin tkalskega mojstra, Stražišče, umrl 30. maja star 2 mesece.

Cecilija Triler, hči zemljaka, Drulovk, umrla 30. maja stara 6 mesecev.

Eržen Ivana, samska šivilja, Pševo, umrla 6. junija stara 27 let.

Zofija Valenčič, zemljaka hči, Pševo, umrla 6. junija stara 1 leto.

Jožef Sepič, želez. uradnik v pokoju, Šmarjetna Gora, umrl 15. junija star 72 leti.

Mira Šilar, hišarja žena, Stražišče, umrla 14. junija stara 52 let.

Triler Viktor, posestnika sin, Drulovk, umrl 17. junija star 4 mesece.

Draksler Vinko, posestnika sin, Drulovk, umrl 19. junija star 2 mesece.

Fajfar Franc, posestnika sin, Drulovk, umrl 25. junija star 4 mesece.

Drubslar Jožef, posestnika sin, Drulovk, umrl 26. junija star 2 mesece.

R a z n o

Gg. novomašnika Malorvh Franc in Puhar Leopold prideta domov v nedeljo, dne 5. julija s popoldanskim vlakom pred 5. uro. Pred župno cerkvijo bo sprejem novomašnikov, na to bosta v župni cerkvi oba gg. novomašnika podelila svoj novomašniški blagoslov, na to ura molitve in pete litanije presv. Srca Jezusovega. Vsem župljanom priporočamo, da molite za oba gg. novomašnika, da bi jima Bog dal mnogo blagoslova v njunem poklicu.

G. Leopold Puhar bo imel svojo novo mašo na Brezjah, v ponedeljek 6. julija g. Malorvh Franc pa v Kranju slovesno v nedeljo, dne 19. julija.

Nov nabiralnik pri Mali Cvetki je postavljen, ker je prejšnjega pokončal svoj čas cerkveni vlomilec.

Marijanišče — prizidek pri Marijanišču je sedaj že pod streho, do 1. septembra bo, kakor upamo, stavba dodelana.

Čas pokopa mrličev. Minister za socialno politiko in narodno zdravje je izdal odlok, da sme ležati mrlič nepokopan najmanj 24 ur, največ pa 48 ur. V izrednih slučajih sme okrajno glavarstvo dovoliti, da se pokop vrši po 48 urah od trenutka smrti.

† Piber Ivan:

Dekan Anton Koblar.

Iz teh izvajanj sledi, kako je blagi Anton Koblar ljubil svoj rod in se za njega zavzemal povsod. Ni se strašil najhujšega odpora. Važno je, da je imel pogum glasovati za občo volilno pravico proti svojemu klubu. Kar je spoznal za pravično, je pokazal vedno tudi v

javnosti. Ko je Badeni grozil, da ne pride do spremembe volilnega reda, če parlament ne sprejme njegovega načrta, se je tudi hrvaško-slovenski klub uklonil. Koblar pa, ne meneč se za klubov sklep, je po svoji vesti glasoval nasprotno za občo volilno pravico! Seveda so ga radi te njegove odločnosti napadali. Toda on se za vse napade ni niti zmenil.

Odločno je nastopil v onih letih tudi proti zvezi svobodomiselnih Slovencev z Nemci, češ da je ta zveza sramotna in škodljiva za Slovence. Da bi to zvezo lažje in čimprej razbil, je ustanovil z nekaterimi rodoljubi „Slovenski list“. V tem listu je neustrašeno z nekaterimi še sedaj živečimi prijatelji ožigosal to zvezo ter se neprestano boril proti prevelikemu vplivu Nemcev v javnih in drugih korporacijah. Štiri leta se je boril proti tej slovenski-nemški zvezi (1896—1900). Tedanja „narodna stranka“ ga je kmalu začela preganjati zaradi pisave „Slovenskega lista“. Proti njemu je postavila pokojnega dr. Ferjančiča kot kandidata. Slovenska mladina pa je bila odločno na njegovi strani. Akademiki iz Prage, najboljši tedanjega časa, so mu poslali zahvalno pismo za hrabro držanje. Med drugimi so ga podpisali pozneje kot politiki, znanstveniki ali pisatelji znani: Anton Dermota, Ivan Kunčič, I. Novak, Ivan Merhar, Anton Dolar. Bil je v boju proti obema političnima strankama, narodni in katoliški. Deželni odbor, njegov krušni gospodar, ga je gledal po strani in je zahteval z odlokom z dne 29. aprila 1898. in z dne 31. julija 1898., da mora izstopiti iz konzorcija lista. Na videz je moral ubogati, dejansko pa je ostal listov urednik. Koblar je prebil led, da se je javnost začela zavedati svojega slovenskega ponosa. Njegova zasluga je, da je mogel čez nekaj let dr. Šušteršič z dr. Krekom v deželnem zboru to nemško zvezo popolnoma razbiti. Nevenljive so Koblarjeve zasluge na kulturnem polju. Toda nič manj ni bilo plodonosno njegovo delovanje na karitativnem in socialnem polju. Dolgo vrsto let je bil tudi odbornik „Slovenske Matice“ in „Muzejskega društva“.

Po tako plodonosnem delovanju v Ljubljani ga je božja previdnost po smrti blagopokojnega dekana Antona Mežnarca poslala v gorenjsko metropolo, v Kranj. Tu je deloval 28 let kot skrben, prijazen in usmiljen duhovni oče, ki je bil priljubljen v vseh mestnih krogih in v zunanjih vaseh kranjske župnije. Kdo bi naštel vse njegove zasluge v teh 28 letih! Ponosni „Ljudski dom“, šola prosvete, je njegovo delo. Sirotišnica z dvema poslopjema in z lično kapelico so žive priče njegove očetovske skrbi za blagor sirot v kranjskem okolišju. Na literarnem polju je kot dekan v Kranju vsestransko kazal, kako na srcu mu je vsa Gorenjska, posebno pa prava krščanska načela. V časopisu „Gorenjec“ je z uma svetlim mečem branil svetinje vere. „Gorenjec“ je veljal takrat, ko ga je urejeval Koblar, kot najboljši list, dasi je obsegal komaj par strani. S svojim prirojenim sarkazmom je znal osramotiti še tako

zagrizenega nasprotnika. Veliko je trpel zaradi svojega domoljublja ob času vojne. Moral je zapustiti Kranj in kot izgnanec živeti več mesecev v Zagrebu. Pa tudi tu se je shajal s še sedaj v javnosti delujočimi narodnjaki, s peresom in govorom je širil narodne ideje. V prognanstvo je moral zaradi nekega članka v „Gorenjecu“. Pisal je oni članek mlad, vročekrven gospod, a odgovornost je moral prevzeti Koblar, ker ga ni hotel izdati. Rajši je trpel sam.

To je bila zanj velika žrtev, a pokazal se je mož. Trpel je tudi veliko gmotno škodo, ker so mu za časa njegovega prognanstva gospodarili tuji ljudje v župnišću. Še večjo žalost pa je moral ranjki pretrpeti, ko ga je po vrnitvi v Kranj očitno zasramoval mlad gospodek, češ da nima pravice, prisostovati nekemu sodu. Pa so se zanj potegnili starejši možje, lajiki, ter pokazali na njegovo zaslužno delovanje in trpljenje za domovino.

Sedanja „Gospodinjska šola“ je njegovo delo. Koliko kmetijskih deklet dobiva tu izobrazbo, da postanejo dobre gospodinje! Uspehi „Gospodinjske šole“ so bili Koblarju v življenju zares ponos in v veselje. Zato je s toliko radostjo pohajal vsak teden v šolo, dekleta učil, in jim dajal navodila za življenje. S posebnim navdušenjem je otvarjal in zaključeval „Gospodinjsko šolo“. Dekan Koblar je bil pravi oče zapuščenih otrok, ki so jih vzgajale pod njegovim vodstvom sestre. Za nje je dal vse. Kadar so bile v zadregi z živili, kadar so usahnili vsi viri, je bila zadnja rešilna pot h gospodu dekanu. Kolikokrat se je pripetilo, da je koncem meseca nastala popolna suša! V takšni zadregi je izdal zadnje novce za sirotišnico. Njive, travnike, polje — vse za sirotišnico in procvit zavoda! Če bi ne bil ničesar drugega ustvaril v Kranju kakor samo ta zavod, bi mu morala biti trajno hvaležna ne le mesto Kranj in okolica, temveč cela Gorenjska.

Dekan Anton Koblar je bil po svojem političnem pričanju agrarec, dobro se zavedajoč, da je v današnjih časih kmet največji revež. Pisec teh vrstic se dobro spominja, kako je pri raznih prilikah zatrjeval: „Zato držim s kmetom, ker je največji revež. Med vsemi delavci je za svoje trdo delo najslabše plačan. Mi duhovniki smo dolžni že po svojem poklicu, temu revežu pomagati! To je najbolj zaslužno socialno delo.“

4. avgusta 1928. bi moral obhajati 50 letnico svojega mašništva. Na to slavje se je pripravljalo ljudstvo, pa tudi on se je veselil svoje zlate maše. Božja previdnost je drugače odločila. Kake 3 tedne pred tem slavjem je začel bolehati in namesto na zlato mašo se je pripravljajal pri popolni zavesti za pot na oni svet. Pač so mu dobri Kranjčani za spomin na zlato mašo nabavili krasen, dragocen kelih, sestre v sirotišnici pa dragocen mašni plašč. Z vidnim veseljem je oboje sprejel, a zlate maše ni daroval 4. avgusta v Kranju, ampak 9. pri svojem Očetu v nebesih.